

Um Lucullus og óhóf hans.
1 blað qto.

[Faint, illegible handwriting covering the majority of the page, likely bleed-through from the reverse side.]

Cato hafði rétt fyrir sér, þegar hann sýndi fram á, að eyðsta of
þöf Römerja mundi leida til mikils ófarnadar fyrir ríkið, þó
mál eft 50 árum eftir hans daga kom m. a. atviki eitt fyrir, en
sýndi hver breyting var á orðin um lifnadar háttu Römerja.
Mikils háttar maður einn Cicellus að nafni var og er orðin
fregur fyrir óþófsama lifnadar háttu sína, skrant og viðhöfu alla
á matavæði, mætti einn sinni mikilmennum þeim á forgrin,
þeim Cicero og Pompejus. Þeir spurdur hann hvort hann gæfi
gæfi þeim að borða í dag og kvæð hann já við þús og sagði þessli
sinnum að fara heim og láta vita af þér, á þessu vori von, þei,
elsti að tala um" segdu þeir, við viljum koma að öðrum til að
sjá hvernig þú matarst og lotur matarst hvers daglega".

Cicellus bad þá að gefa sér frest til næsta dags, en það var ófarn-
legt. Húð einn leyfi en þeir gáfu honum í þessu efni var það, að
senda þesslium þeim þá samfundis og láta vita að þessu vori von
á helum hans. Cicellus sagði við þesslium, svo þeir leydu,
"þá, segdu að við komum rétt bróðrum og að ég hafi sagt, að við
öllum að borða í Apollosalnum".

Þeir Cicero og Pompejus voru ánægdir með þetta, en þeir voru
sjá elsti á þess, að óvalt þegar matvæði var fyrir hann og gæsti
hans í Apollosalnum, komist kemist þeir Cicellusar
aldrei af með kostvæðingri máttid en þó þess. Krónur
og slík heimboð voru mjög tíð hjá Cicellusi og enda fleirum
samfundarinnu hans allt að þess oft á tíðum, sonur þess þess
og ginnsteina í vnglasi til þess einn að gæta sagt, að einn vori
nógu dýr, einn og Kleópátra fagra gjörði, en hún var Austonusi þeim.